

nie uwagi do tego artykułu, bądź z mocy artykułu 2 dekretu z dn. 7 lutego 1919 r. (Dz. P. P. P. № 14, poz. 176).

Dopuszczalne jest powołanie jednego rzeczoznawcy przez kilka sąsiednich miast.

§ 8. W odmownej decyzji magistratu, która winna być doręczona osobie interesowanej, należy podać:

- a) powody, dla których odmawia się zatwierdzenia projektu, względnie pozwolenia, z powołaniem się na odnośne przepisy prawne, oraz
- b) pouczenie o terminie i trybie odwołania się od orzeczenia.

§ 9. W wypadkach zatwierdzenia projektu, względnie zapadnięcia decyzji zezwalającej na budowę lub przebudowę — magistrat o treści zatwierdzającej decyzji powiadamia osobę interesowaną.

Egzemplarz projektu zatwierdzonego przez magistrat, względnie zatwierdzonego i nadesłanego do magistratu przez państwową władzę administracyjną, magistrat wydaje osobie interesowanej z adnotacją na projekcie o jego zatwierdzeniu.

Do budowy według zatwierdzonego projektu interesowany może przystąpić po złożeniu w magistracie na piśmie przez osobę, upoważnioną w myśl obowiązujących przepisów, do prowadzenia robót budowlanych, deklaracji, stwierdzającej, że osoba ta podjęła się prowadzenia robót przy projektowanej budowie, względnie przebudowie.

Jeden egzemplarz zatwierdzonego projektu łączy się do akt magistratu.

§ 10. Od orzeczeń, wydanych przez magistraty miast — przysługuje interesowanym prawo odwołania się:

- a) do starosty — od orzeczeń magistratów w miastach niewydzielonych z powiatów;
- b) do wojewody, względnie Delegata Rządu w Wilnie — od orzeczeń gmin miejskich w miastach wydzielonych z powiatu;
- c) do Ministra Robót Publicznych — od orzeczeń magistratu miasta stoł. Warszawy.

Odwołanie się winno być wniesione na piśmie za pośrednictwem magistratu.

O spóźnionym terminie wniesienia odwołania się orzeka instancja odwoławcza.

Do odwołania można dołączyć prośbę o przywrócenie terminu, jeżeli interesowany udowodni, że opóźnienie nastąpiło bez jego winy, z powodu nieprzewidywanych przeszkód, oraz o ile odwołanie wniesiono niezwłocznie po ustaniu przeszkody. Prośbę o przywrócenie terminu rozstrzyga instancja odwoławcza.

Kierownik Ministerstwa Robót Publicznych:

Jakimowicz

Minister Spraw Wewnętrznych: *Z. Hübner*

830.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości

z dnia 30 września 1924 r.

o oznaczeniu dnia przywrócenia normalnych warunków, jako początku terminu przewidzianego w art. 12 ustawy z dnia 26 lipca 1919 r. o utraconych tytułach na okaziciela (Dz. U. R. P. № 67, poz. 406).

Na podstawie art. 12 ustawy z dnia 26 lipca 1919 r. o utraconych tytułach na okaziciela (Dz. U. R. P. № 67, poz. 406) zarządza się co następuje:

§ 1. Jako dzień przywrócenia normalnych warunków w rozumieniu art. 12 ustawy z dnia 26 lipca 1919 r. o utraconych tytułach na okaziciela oznacza się dzień 1 listopada 1924 r. Od dnia tego poczyną biec termin sześciu miesięcy przewidziany w powyższym artykule.

§ 2. Oznaczenie dnia zawarte w § 1 będzie podane do wiadomości publicznej także w Dzienniku Urzędowym „Monitor Polski” przez jednorazowe ogłoszenie w nim niniejszego rozporządzenia.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości *Wł. Wyganowski*

831.

Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej

z dnia 1 października 1924 r.

w porozumieniu z Ministrem Skarbu, Ministrem Przemysłu i Handlu, Ministrem Spraw Wojskowych, Ministrem Kolei i Ministrem Robót Publicznych o postępowaniu przy ustalaniu przynależności do zakresu osób, podlegających obowiązkowi zabezpieczenia na wypadek bezrobocia.

Na podstawie punktu b. art. 30 ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia (Dz. U. R. P. № 67, poz. 650) zarządza się co następuje:

§ 1. Za robotników, podlegających obowiązkowi zabezpieczenia na wypadek bezrobocia należy uważać wszystkich pracowników, zatrudnionych w przedsiębiorstwach i zakładach pracy, wymienionych w art. 1 ustawy o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia z wyjątkiem pracowników umysłowych, a mianowicie:

1) pełniących czynności administracyjne i nadzorcze, a nie wykonywających pracy fizycznej, jako to: zarządców, intendentów, pracowników ruchu, jak inżynierowie, technicy, majstrowie, kierownicy magazynów, sztygarzy, ekspedytorzy;

2) pełniących czynności biurowe i zatrudnionych pracami kancelaryjnymi, rachunkowymi, piśmiennymi, rysunkowymi lub kalkulacyjnymi;

3) pełniących czynności kupieckie, jako to: sprzedawców i ekspedjentów sklepowych, restauracyjnych